

அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம்"

கறுப்பின சகோதரர்களின் இலக்கியம் எத்தனை உண்மைத்தன்மையுடன் இருக்கிறது அதில் சத்தியம் . காயங்கள் தன்னை காட்டிக்கொள்ள .ஜொலிக்கிறது வெட்கப்படவில்லை.

கண்ணீர் பூக்களின் நறுமணம் மனதை அசைக்கிறது.

எழுத்துக்களின் வழியே, பெரிய கண்டமான

ஆப்பிரிக்காவும், அங்கு வாழும் முகம் தெரியாத கறுப்பின சகோதர, சகோதரிகளும் கண்முன்னே வலம் வருகின்றனர்.

அவர்களின் இதழ் வழியே கசியும் புன்னகையின் வலி, உண்மை, தூய்மை, ஏக்கம், வேண்டுகூல், இயலாமை என்னை வெட்க செய்கிறது.

ஒரே தொப்புள்

கொடியிலிருந்துதான் யாவரும் தோன்றியிருக்கிறோம்.

உண்மைதான், ஆப்பிரிக்காவில் தான் மனித இனம்

தோன்றியதாக அறிவியல் ஆய்வுகளும், வரலாற்று

ஆய்வுகளும் கூறுகின்றன.

இன்றும் கூட கிளை பிரியாத ஆதிமனுஷியின் வம்சமாய்

இருப்பவர்களுக்கு, பிறப்புறுப்பை ஒட்டியிருக்கும்

தொடைப்பகுதி கறுப்பாக இருக்கும் என்கிறது

ஆய்வொன்று.

எனில், ஒரே தொப்புள் கொடி யிலிருந்து பிறந்தவர்கள்தாம் நாம்...

அதில் என்ன வருத்தம் ?

"நம் அசிங்கமான தலைகளை எங்கிருந்து பெற்றோம்

என்று யாருக்குத் தெரியும்?" என்று கேட்கின்ற

ட்சிக்காயா யூ தாம்சியின் வலி நம்முடைய வலி

இல்லையா?

தாம்சி உனக்குள் இப்படி ஒரு சிந்தனையை
விதைத்துவிட்ட மனிதர்களின் கீழ்மையை எண்ணி வெட்கி
தலை குனிகிறேன்.

நீதானே ஆதி, அதிலிருந்து மீண்டெழுந்த பாதிதானே
மற்றவர் யாரும்.

"நமது தொன்மையான பிரார்த்தனைகளுக்காக எங்காவது
ஓர் இருண்டமுலை நமக்கு வேண்டும்"

எவ்வளவு ஆழமான பொருள் பொதிந்த வரிகள்.

கழுகுகள். கவிதை

டேவிட் டையோப் அவர்கள் எழுதிய கவிதை.

படிக்கும் போது, சுரண்டப்படும் உழைப்பு கண்முன்னே
விரிகிறதுதொலைகாட்சியில் காஃபி கொட்டை பிரிக்க ஁ம்
ஆப்பிரிக்கா சிறுவனின் முகம் ஒரு கணம் வந்து
செல்வதை தவிர்க்க முடியவில்லை.

"பிரார்த்தனையின் சலிப்பூட்டும் ஒரே மாதிரியான
ஓசைகள்"

என்ற வரியில் மனம் லயித்துவிட மிகவும் ரசித்தேன்
இவ்வரியின் ஆழத்தை, அதில் பொதிந்து கிடக்கும் satire...
மிகவும் அழகான, ஆழமான மொழிபெயர்ப்புசொற்களை
.மொழிபெயர்ப்பு என்பது மொழிமாற்றம் செய்வதில்லை
நமக்கு அறிமுகமில்லாத மொழியை சேர்ந்தவரின் மன
உணர்வுகளை நம் மொழியில் உணர்த்தும் உன்னதப் பணி.
அம்மக்களின் மீதான அன்பும், புரிதலும் இல்லாமல்
இம்மொழி பெயர்ப்பை செய்திருக்க இயலாது.

மனிதநேயம் மிளிரும் மொழிபெயர்ப்பு இது.

"யாருக்குத் தெரியும்,

எல்லா நூல்களும் அன்பை போதிக்க வில்லையென்று?"

எத்தனை எள்ளல், உணர்வின், ஏக்கத்தின் வெளிப்பாடு.

அன்பை போதிக்காத நூல் எதற்கு?

"பூமியின் வயிற்றில் சூல்கொள்ள வைக்கும் கரங்களை
கொண்ட நாங்கள்"

தான் படைப்பவன் என்பதை புதுமையான சொற்களில்
இறக்கி வைத்திருக்கும் கவித்துவம் அழகு.

கடைசி பத்திதான் நம்பிக்கையென சுடர்கிறது.

வலியை, இழப்பை மட்டும் புலம்பவில்லை...

நம்பிக்கையை, உறுதியை, கவித்துவத்தை
கொண்டிருக்கிறது இக்கவிதை.

மிக தாமதமாக நான் கண்டிருக்கிறேன் இப்புத்தகத்தை .

எனினும்பல்லாண்டு ஊறிய மதுவென சுவைக்கிறது
கறுப்பின நண்பர்களின் கவிதை.

அய்யா இந்திரன் அவர்களின் சொற்செறிவிலும், உணர்வு
பெருக்கிலும்.

அய்யா இந்திரன் அவர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும்
நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன் பேரன்புடன்.

வசந்தம் மீண்டும் பிறக்கும்.

மீண்டு பிறக்கும்.

பிகலாம் என நினைத்தேன் கு அய்ந்து பகுதியோடு முடிக்க.

.ஆனால் முடியாது

யார் என்ன சொல்லக்கூடும் சொல்லட்டுமே.

அற்புதமான படைப்புகளை அங்குலம் அங்குலமாய் ரசித்து
எழுதுவது என் பெருவிருப்பம்.

அப்படியொன்றும் எல்லா புத்தகத்திற்கும் அவ்வளவு

எளிதில் எழுதிவிட மாட்டேன் என்னை தொந்தரவு.

செய்யும் படைப்புகளுக்கு மட்டும், என் உள்ளுணர்வு எழுத

சொல்லும் அளவுக்கு அதிகமான வேலை., எனினும் எழுத
தூண்டி கொண்டேயிருந்தது...

கேபிரியேல் ஓகாரா வின்

சிரிக்கக் கற்றுக் கொடு, மகனே!

"கண்களால் சிரிப்பது"

மகிழ்ச்சியின் எல்லையல்லவா?

அது கள்ளமற்ற இதயத்தின் திறப்பல்லவா?

சிரிக்கும் கண்களின் முன் எதும் வெற்றி பெற முடியாது.

ஆனால், பற்களால் மட்டும் சிரிக்கும் வலி சிரிப்பவருக்கும்,
பார்ப்பவருக்கும் எவ்வளவு பெரிய பாரம்.

இறக்கி வைக்க முடியாத வலியின் துயர் கீற்று .

இதயங்களோடு கை குலுக்குவதும், இதயத்தோடு கலந்த
உரையாடலும் வாழ்வின் இனிய நிகழ்வுகள்.

ஆனால், அது எல்லோருக்கும் வாய்த்து விடுவதில்லை
எல்லா நேரங்களிலும்.

ஒரு இனிய கணத்தை இழப்பதின் வலியை...

" என் மகனே, குழந்தாய்

இப்போது அவர்களின் வலது கை

இதயமில்லாமல் குலுக்கிறபோது

இடது கை

என் காலி சட்டைப்பைகளை

துழாவுகின்றன".

மீண்டும் மீண்டும் யோசிக்கிறேன், இது

கறுப்பினத்தவர்களின் வலி மட்டுமா? தான் துயரில்

இருக்கும்போது கூட.....

இதயம் கலக்காத உறவில் உழலும் ஒவ்வொருவரின்
வலியையும் அல்லவா சொல்கிறது.

"அடிக்கடி மாற்றும் உடைகளைப்போல-

வீட்டுமுகம், அலுவலக முகம்
நடுத்தெரு முகம், விருந்து முகம்
மது அருந்தும் முகம் என்று"-
என்று நீளும் கவிதை சட்டென கண்ணாடியாக மாறி என்
முகத்தை காட்டுகிறதே அதில் தெரியும் என் முகம் எது !?
ஓ கேப்ரியல் !

நீ எம் கவிஞர் கண்ணதாசனை நினைவூட்டுகிறாய்
கவிஞனே.

"பால் மணக்கும் பருவத்திலே
உன்னைப் போல் நானிருந்தேன்
பட்டாடை தொட்டிலிலே
சிட்டு போல் படுத்திருந்தேன்
அந்நாளை நினைக்கையிலே
என் வயது மாறுதடா
உன்னுடன் ஆடி வர உள்ளமே தாவுதடா"
கடைசி இரண்டு வரியை

"ஒரு காலத்தில்
நான் உன்னைப் போல் இருந்தபோது
எப்படி சிரித்தேன் என்று
எனக்கு காட்டு, மகனே"

இப்படி எழுதியிருக்கிறாய் கேப்ரியல்.
ஆசியாவோ, ஆப்பிரிக்கவோ இதயம் கலக்காத உறவு,
புன்னகை, கைகுலுக்கல் பெரும் வலி.

மூடிக்கொள்ளும் கதவிற்கு முன் எவ்வளவு காலம்
துடித்துவிட போகிறது ஒரு இதயம்.

ஒரு நைஜீரியா நண்பனின் துயரை, அதை இறக்கி வைத்த
நுட்பத்தை, ரசனையை கொஞ்சமும் குறையாமல் தமிழில்
மொழிபெயர்த்தல் அத்தனை எளிதல்ல....

ஆனால் ஒரு தாயன்போடு வாசகர்களுக்கு !, மிக எளிய
தமிழில் ஆப்பிரிக்க வானத்தை அறைக்குள் இறக்கி
வைத்த ஆளுமை

அய்யா அவர்களின் பேரன்பிற்கு நன்றியும், பேரன்பும்.
கோ.லீலா.